

ЛІТЕРАТУРА:

1. Вітичук, М. Е. Страхувальний ринок України / М. Е. Вітичук // Сучасна цивілістика в умовах євроінтеграції : матеріали 14-ої Міжнар. наук.-практ. конф. (Одеса, 11-12 квіт. 2019 р.) : зб. наук. доповідей // 2019. – 620 с. – С. 27-29.
2. Приказюк Н.В., Моташко Т.П. Зарубіжний досвід реалізації страхових продуктів / Н.В. Приказюк, Т.П. Моташко // Формування ринкових відносин в Україні – 2009. – №5. – С. 138-142.
3. Березіна, С. Б. Порівняльна оцінка національної та закордонних систем страхування / С. Б. Березіна // Економіка та держава : Міжнародний науково-практичний журнал. – 2018. – № 6. – С. 37-43.

*Hlyniana Kateryna Mykhailivna,
associate Professor – Civil Law,
National University «Odessa Law Academy»*

LEGAL REGULATION OF CHILDREN'S RIGHTS IN THE FAMILY LAW OF EUROPEAN COUNTRIES

The Declaration of the Rights of the Child, devoted exceptionally to minors, was enacted in 1959 by the United National General Assembly. It envisages the most significant and substantive rules [1]. The fundamental excellence of this declaration is that it sets up the equality of rights of all young human being below the legal age of majority out of exclusion, difference or discrimination based on various reasons.

According to Art. 1 of the Convention on the Rights of the Child – an individual is identified as a child under the age of 18 [2]. This Convention not only accentuates the precedence of the interests of children over the interests of community, but also concretely emphasizes the necessity for specific state care for socially deprived groups of children.

Until now, the situation of extramarital and legitimate children differed in many countries of the European Union. Nevertheless, the law of the European Court of Human Rights has led states to perfect national legislation to dispose of discrimination. The juridical status of illegitimate children changed in relation to enactment the Law No. 2001-1135 of December 3, 2001, which aligned their rights with legitimate children.

European Union law adjusts the procedural questions of the implementation of the child's right to family education. The jurisprudence of the European Court of Human Rights establishes that the state has negative and positive liability for providing children with family education. The right of the child to family education

includes the right of children to know their parents and the right to parental care (cohabitation, care from parents) [3].

The European Court of Human Rights provides the national authorities with the choice of a certain juridical mechanism for the child to have access to information about his or her genesis. The child's right to access information on origin is mentioned in Art. 8 of the Convention [4].

There are two categories of the problems of legal adjustment of the right to communicate with parents: the practice of the right to communicate with a child in relation to the divorce of parents and communication in a broader terms. The legal regulation of the child's right to communicate with parents is in the main regulated by Bis Brussels II and European Convention on the Exercise of Children's Rights of January 25, 1996 [5].

Child's right to name is one of the most important as the name is a constituent of the status of individual. Parents, including unmarried parents, choosing the name of the child, are guided by the rule of liberty of choice. The state has the right to support the national practice of naming if it is in the society concernment in the name of conservation of the lingual and cultural identity of the state.

The Convention on Jurisdiction, Applicable Law, Recognition, Enforcement and Cooperation with respect to Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children of October 19, 1996 is wider than other conventions aimed at protecting the rights and interests of the child.

After all, when considering issues connected with the defense of the family rights of the child, the subsequent principles must be respected: the principle of guaranteeing the best interests of the child and the principle of taking into consideration the opinions of the child.

European norms and standards are rely on the concept of the best safeguarding of the rights of the child: his survival, the capacity to progress normally, be protected and have the possibility (legal) to participate in society.

REFERENCES:

1. Декларация прав ребенка. Международные конвенции и декларации о правах женщин и детей: сборник универсальных и региональных международных документов / Сост. Л. В. Корбут, С. В. Поленина. – М., 1998.
2. О правах ребенка.: Конвенция ООН // КонсультантПлюс : справочная правовая система / разраб. НПО «Вычисл. математика и информатика» / <http://www.consultant.ru>.
3. Council of Europe, Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, CETS No. 5, 1950, Art. 8.
4. Godelli v. Italy: Application N 33783/09: Judgment of 25 September 2012; Mikulić v. Croatia: Application N53176/99: Judgment of 7 February 2002.; Odièvre v. France: Application

N 42326/98: Judgment of 13 February 2003. Parliamentary Assembly of the Council of Europe. International adoption: respecting children's rights: Recommendation 1443 (2000): adopted on 26 January 2000 /

<http://assembly.coe.int/mainf.asp?Link=/documents/adoptedtext/ta00/erec1443.htm>

(29.11.2013).; Shtukaturv v. Russia: Application N 44009/05: Judgment of 27 March 2008.

5. Европейская конвенция об осуществлении прав детей (ETS N 160) 25.01.1996) // КонсультантПлюс: справочно правовая система / <http://www.consultant.ru>.

\

Гончаренко Влада Олександрівна,
кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОПЕРЕДНЬОГО ДОГОВОРУ ЗА ЦИВІЛЬНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Під час реформування економіки України та відмови від регулювання цивільних правовідносин імперативними методами договір став основним засобом, за допомогою якого суб'єкти цивільних правовідносин можуть впорядкувати і регламентувати свою діяльність. Внаслідок реформування системи зобов'язального права України з'явилися нові види договорів (консигнація, факторинг, франчайзинг, попередній договір тощо) та відбулося переосмислення змісту давно відомих цивільному праву договірних конструкцій. Останнім часом проблемні питання договорів аналізувалися у численних монографічних працях, підручниках, посібниках, на рівні дисертаційних досліджень, присвячених окремим видам договірних зобов'язань. Однак, особливості регулювання попереднього договору за цивільним законодавством України залишилися поза увагою дослідників. Інститут попереднього договору у цивільному законодавстві України не відрізняється достатністю нормативного регламентування та, можливо, саме з цих причин не здобув ґрунтовної уваги сучасних вчених, хоча на практиці цей договір широко використовується.

У цивільному законодавстві України попереднім договором визнається договір, сторони якого зобов'язуються протягом певного строку укласти договір у майбутньому на визначених попереднім договором умовах (ч.1 ст.635 ЦК України). Таким чином, попередній договір повинен містити істотні умови основного договору, зокрема про його предмет. Водночас, істотні умови основного договору, що не були узгоджені сторонами у попередньому договорі, узгоджуються ними в основному договорі, у порядку встановленому попереднім договором або актом цивільного законодавства. У зв'язку з цим за своєю суттю попередній договір є добровільно взятим